

Anica in trobentice.

Odšel od nas je beli sneg
in Anica je šla na breg —
tam cvetke prve so priklile:
»Ob žarkih solnca veselile
se bomo tukaj in zapele
pomladi nežno pesem . . .«

O cvetke male in rumene,
kako ste lepe in vesele —!
— Smehlja visoko se nebo
in solnčece na njem žari,
trobenticam se dobro zdi
in Anici oko žari . . .

O. E. B.

Hozana!

Po tratah je zacvelo cvetje,
po logih se vzbudilo petje.
Zveličarju v pozdrav
odmeva od dobnav:
Hozana!

In jutraj, ko se vzdrami solnce,
z naravo združi se srce,
v nebo hitijo vse želje
in sklenjene roke
kot prošnje svoje dvigam kvišku.
In iz ljubeče duše se glasi:
Hozana!

Gnjevoš.

